

אמרו לחכם, מי תאהב יותר: אחיך או חברך?
ואמר: אינני אוהב אחי עד שיהיה חברי.

רבי שלמה אבן גבירול

גיליון מס' 2518 י"ח סיוון תשע"ח * 1 ביוני 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

לאה של הילדים / דודו פלמה

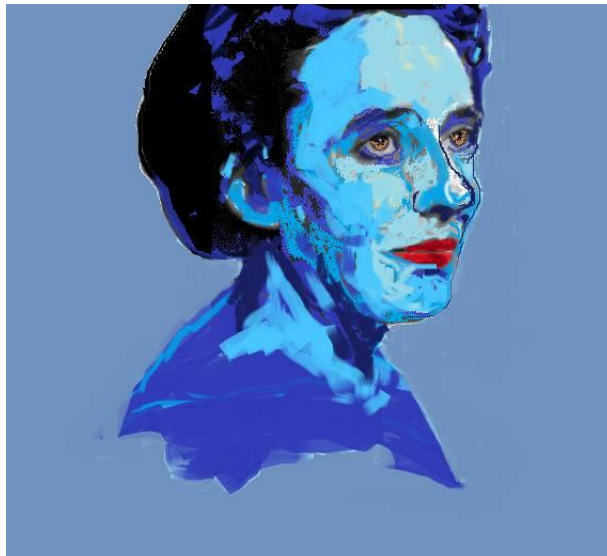
השבוע ביום שלישי ה- 29.5 בשנת 1911 נולדה המשוררת לאה גולדברג. ידעתי מי היא עוד בטרם ידעתי מי היא כאשר שרו וסיפרו לי את שירה וסיפוריה בילדותי שהולכת ומתרחקת ממני כמוה. לאה של הילדות היא "כשכשוך הפלגים, כמו שיר ילדים, כמשק הרוחות בפרדס מלבבל". אחר כך כשבגרתי יצירתה התרחבה ושלחה ענפים כבירים אל עולמי התרבותי ההולך ונפתח אל העולם. אין לי מילים לתאר עד כמה חסרה לי האמירה השירית העדינה, הישירה, ולעתים גם המרירה וחסרת הפשרות שלה.

החליל / לאה גולדברג

החליל הוא פשוט ועדין ,
וקולו כמו קול של הלב, החליל.
כשכשוך הפלגים, כמו שיר ילדים,
כמשק הרוחות בפרדס מלבבל-
החליל, החליל.

מנגינת החליל לאילן, לענן ,
מנגינת החליל למרפץ עדרים ,
מנגינת החליל לאחי הקטן ,
מנגינת החליל להרים, להרים .
החליל!

המקשיב לו יודע ידוע היטב
הוא יעיר את הדמי, הוא ירננו בצליל,
כמשק הרוחות בפרדס מלבבל-
החליל, החליל.

יפויי כוח מתמשך....

לאחר הפגישה שהתקיימה בנושא יפוי כוח מתמשך ע"י עו"ד לארי גולדשטיין שהציג את הנושא וחשיבותו .

דליה ואורי, הרימו את הכפפה והחלו לעשות סקר שוק עם עו"ד נוספים כדי שהמחיר יהיה אטרקטיבי.

עו"ד תורה שרייבר מכפר גלעדי, נתנה מחיר הוגן בגובה 1000 ₪ להסכם , לקבוצה המונה מינימום 21 חברים.

בקרב נתאם תאריך בו היא תגיע לקיבוץ להחתים חברים על יפוי הכוח. אם אתם מעוניינים לחתום וטרם נרשמתם אתם מוזמנים להעביר הודעה בכתב עד ל6/20 לתא דואר של הרווחה.

בברכה איילת

במזל טוב בת נולדה

לשונטל בסו ושחף

אביגיל שמה אחות לעימנאל

נכדה לדורית צחור וחיים בסו

נינה לאסטל

אושר ורוב נחת לכל המשפחה המורחבת

לחברים הפנסיונרים / שמחה ארנולד

ראשית רוצה להגיד בכנות, שצר לי ששוב אתם נדרשים לוותר, למרות שמי כמוכם מנוסה בוותורים. (והרי כבר אמרו חכמים שאין חכם כבעל נסיון) בעבר, רבים מכם ויתרו על הזכות לקבל פנסיה ממשרד החינוך ברישום פיקטיבי לטובת מורים אחרים ואף הפיצויים ששולמו נכנסו לקופה הכללית, ולא לטובתכם הפרטית.

חייכם בתנאים קשים למען העתיד שהאמנתם בו, והנה עתיד זה בא. בטוח שזו נחמה גדולה לכם לראות את היישוב הפורה והמבטיח שאתם יזמתם, מקום מלא משפחות צעירות ברוכות ילדים ועוד יותר טוב אפילו לראות את בני המשק החוזרים הביתה.

אתם בוודאי מבינים שבקשר לאלף השקל שמציעים להוריד ממה שפעם בטעות נקרא רשת בטחון, הרי זה עניין של התנהלות חשבונות פשוטה, כאשר קל לא להכניס לחשבון הפנסיונר אלף שקל כל חודש ואילו מסובך עד לגדר הלא ניתן, לשכנע את האוכלוסיה הצעירה יותר, לשחרר מחשבונם הפרטי חמש מאות ₪ חודשי וזה רק למען השוויון.

נכון שאפשר היה להציע פיצוי בכיוון אחר, למשל הקלה למי שלא רוצה ללכת לברכה ארבעה חודשים, לאפשר להם לשלם על זמן חלקי, אבל זה אתם שרציתם את הברכה ולכל דבר יש מחיר.

אפשר גם להתנחם ביעילות של האוטובוס שנכנס כל שעה ושאתם נהנים מכרטיס לתחבורה ציבורית בחצי המחיר.

בעצם רק רציתי להודות לכם על המחווה הנדיבה ועל הנכונות שלכם שוב לבוא לעזרת הכלל ושתבואו על הברכה.

כמו שכתוב בברכת המזון: "ונא, אל תצריכנו, לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, כי אם בידך המלאה והפתוחה הקדושה והרווחה, שלא נבוש ולא ניכלם לעולם ועד."

בעילום שם.

שמחה

אלבום השבעים יצא לאור / נורית אורן

אני שמחה לבשר שאלבום השבעים יצא לאור בשעה טובה ומוצלחת. עבדתי עליו חמישה חודשים ונהניתי מכל רגע.

שמו: "חיים שכאלה בתמונות – 70 שנה לכפר הנשיא". והוא אכן מעין ספר היסטוריה בתמונות.

לכל תמונה כמעט מצורפת כיתובית, המציינת את האירוע והשנה, ואם מופיעים בו מספר קטן של דמויות, מצויינים גם שמותיהן.

הספר מחולק לשישה פרקים עיקריים:

1. **המייסדים** - ובו אפשר למצוא תמונות ממנסורה, חדרה, ישוב הקבע, גרעין ה', גרעינים וחברות נוער, אולפניסטים ומתנדבים שנשארו פה כחברים, וכן חברים שהגיעו באופן עצמאי.
2. **ענפים** – כאלה שהיו ונסגרו ואלה שמפרנסים אותנו עד היום.
3. **ילדים** – בני משק בפעוטונים ובגנים, בביה"ס המקומי והנעורים, משפחות ברוכות ילדים, ומשק-ילדים.
4. **חגים** – כל חג והתמונות שלו.
5. **חברה** – פרק הכולל את בריכת השחייה, ספורט, טיולי משק, מועדון, קזינו, לונה-פרק, בנייה, צבא, מפורסמים שביקרו אותנו, חתונות שנערכו בקיבוץ, זיגים, האומנים שלנו ועוד.
6. **שנות האלפיים** – פרק שמתאר איך השתנינו ומה עשינו במהלך 18 השנים האחרונות: ההרחבה ותושבים חדשים, אירועים, חגים טיולים וגיוסים, ילדי הקהילה, המפגש, קהילה רב דורית, יזמויות, בתים חדשים, בנים מבקרים, ועד "לב הקיבוץ", הגינה הקהילתית וחוות השומר החדש.

בספר מופיעים כ-600 חברים, ילדים, תושבים, ואחרים. השתדלתי מאוד להכניס כמה שיותר חומר אנושי לאלבום, אך לא הבטחתי שכולם יופיעו בו. לכן אני מתנצלת, אם מי מכם או מילדיכם או יקיריכם לא נקלט בעיני המצלמות ולא נכנס לספר. האלבום עבר הרבה זוגות עיניים, שעשו בו הגהות ותיקונים, אך אם מצאתם טעות כלשהי - בכתוב או בשנה או בזיהוי, אנא ידעו אותי, כדי שאוכל לתקן במהדורה הבאה. בשבוע הבא, אחלק את הספרים למי שהזמין ואף שילם מראש. יש לי עוד כ-50 ספרים נוספים, ומי שמעוניין לקנות מוזמן לפנות אלי. במקרה שיהיה ביקוש, אוכל תמיד להזמין עותקים נוספים באותו המחיר – 100 ₪. תודה לכל מי שתמך בי ועודד אותי לאורך הדרך, בא לבקר, שלח תמונות, עזר בזיהוי, תיקן תאריך, העיר והאיר את עיני. תודה מיוחדת לרחל גינת שהנגישה לי את הארכיון והקדישה לי הרבה שעות, ולמוטי בן אדיבה שסחב את הארגזים מבית הדפוס.

נורית

על חינוך לערכים / תמר וולפין

כותב ירון רוזנטל בפייסבוק:

כבר מצלח מצטר שנים שבי"ס צמק החוליה כפר בלום
מטיילת עם בית הספר שדה שלנו את הטיוף השנתי של כתה
ל.

כל פעם אני מתרשם מחדש, שהם לא צולקת את האוהל
לפני שהוא מצוהצח: הלהל בפת, המלונות בצרימה והרצפה
נקייה לאמרי.

יש משהו ב DNA של הקיבוצניקים, שלא משתנה.
פחות צסוקים ב"לדבר על" ומסקיצים הרבה ב"לצעות את".

עד כאן דבריו של ירון רוזנטל, שאינני מכירה אותו, אבל אני רוצה להוסיף: 'עמק
החולה' הוא של ילדים ונערים מקיבוצים, מושבים ועוד. השילוב של קיבוצים עם
מושבים הוא בבסיס העמוק ביותר של האבות המייסדים של בית הספר
וממשיך להתקיים בפועל כבר יובל שנים. מבחינה זאת עמק החולה הוא פורץ
דרך, והשילוב של אוכלוסיות הוא ב DNA שלו.

וכך, בעשייה היומיומית מתקיים החינוך לערכים, בלשונם של חכמי פרקי אבות:
"אמור מעט ועשה הרבה". פעם קראו ל'עמק החולה' 'בית החינוך', היום הוא
נקרא בית ספר, אבל הוא בהחלט בית חינוך. יש לנו הרבה סיבות להיות גאים
ב'עמק החולה' שלנו.

תמר

לפני שער החוק

זוכרים את המקום הזה ב"לפני שער החוק" שבו האיש מהכפר נואש משומר הסף ומתחיל לבקש רשות להיכנס, מהפשפשים השוכנים באדרת השיער שלו? אף פעם לא באמת הבנתי את הסיטואציה הזאת, עד שפעם אחת החיים הסבירו לי. וכשהחיים מסבירים מבינים.

הכל התחיל באביב של שנת 92. יצאתי מביתם של איתמר ומיכל עדר השוכן ברכס, לאחר שתכננו את קבלת השבת הקיבוצית או משהו כזה, כאשר הערב החל כבר להחשיך את הכל. במקום בו הלכתי פנס הרחוב לא האיר את המדרכה משום שהיה שרוף. ובעודי פוסע מהורהר על המדרכה החשוכה דרכתי פתאום על משהו רך גמיש ועבה.

המשהו הרך הגמיש והעבה התגלה להיות נחש צפע בוגר וכועס מאוד, שהגיב מיידית בשתי הכשות בקרסול רגלי הימנית, כאשר בהכשה השנייה הוא התעכב קצת יותר מטוב ליבו (אחר כך התברר שבלינדה שעברה במקום הזה על אופניה, חמש דקות לפני שעברתי בו, דרסה נחש צפע והפליגה לדרכה. כך שאני מבין שלנחש היו סיבות טובות מאוד לכעוס על המין האנושי). ההרגשה הייתה כאילו מישוהו נועץ לי ברזל מלובן ברגל. בעטתי ברגלי וראיתי אותו עף לי מול העיניים גדול ועבה כמו הזרוע שלי אל בין הקוצים.

בכל אופן מבוהל משהו המשכתי וירדתי למטה לביתי ששכן בתחתית הרכס, וכשנכנסתי הביתה אמרתי למעין בקול רגוע שאני חושב שקיבלתי הכשת נחש. בעדה שלנו חשוב מאוד למסור הודעות קשות בקול מרגיע כדי שלא להחריד את השומעים. מעין אמרה לי להתקשר לאחות התורנית ואני התקשרתי לתמי ואמרתי לה בקול רגוע מאוד שאני חושב שקיבלתי הכשת נחש. תמי ששמעה שאני רגוע אמרה לי "אז תיקח אהיסטון ותשכב". מעין צעקה לי "תגיד לה שאין לנו אהיסטון בבית!" אמרתי לה. אז היא אמרה "בסדר אז תעלה למרפאה ותפגוש אותי שם."

צריך להבין שאני גר בערך כק"מ מהמרפאה כש 200 המטר הראשונים הם עליה די תלולה. כאשר הגעתי למרפאה הרגל הייתה כל כך סגולה כחולה אדומה ונפוחה עד שהמכנסיים נקרעו לגזרים מהלחץ. תמי האחות ראתה אותי החווירה משהו וציוותה עלי לשכב ולא לזוז והזעיקה את גבי שהיה נהג אמבולנס תורן (בתקופה ההיא עוד היה אמבולנס קבוע בקיבוץ). גבי הגיע ותוך שהוא מתגאה באלונקה המתגלגלת על גלגלים החדשה שהקיבוץ רכש, אמר לי לעלות עליה ולא לזוז כי כאשר נגיע לאמבולנס הוא ידחוף את האלונקה פנימה והגלגלים יתקפלו לבד. ליתר ביטחון את עשרת

המטרים האחרונים עד לאמבולנס הוא עשה בריצה והטיח את האלונקה בכל הכוח אל אחורי האמבולנס. לא קרה כלום, הגלגלים לא התקפלו ואני הוטחתי ארצה בחוזקה. גבי עזר לי לקום התנצל ואמר שהוא לא יודע מה קרה אבל לא לדאוג, בפעם הבאה הכל יהיה בסדר. ליתר ביטחון הוא הלך הפעם עוד יותר אחורה ורץ עם האלונקה לעבר אחורי האמבולנס ושוב הגלגלים לא התקפלו ואני נפלתי מהאלונקה ארצה על אדמת המולדת הטובה. קמתי רועד ועליתי בכוחות עצמי האוזלים לאמבולנס ונסענו לעבר בית הקברות בצפת המכונה גם "בית החולים ע"ש זיו בצפת". (אחר כך התברר שגבי שכח לפתוח פין קטן המונע מהגלגלים להתקפל).

בתקופה ההיא עוקף צפת עדיין לא נברא ולכן נסענו דרך מצפה הימים. הנוף היה מרהיב ובערך כשעברנו את מצפה הימים התחלתי לראות סוסים לבנים עולים בתנועה איטית לשמים. לקח עוד בסביבות חצי שעה, עד שהגעתי לחדר מיון, ולאחר כמה דקות שנמשכו כמו הנצח ניגש אלי רופא צעיר, סקר את הרגל הנפוחה שכבר לא כל כך הייתה דומה לרגל בכלל, ואמר לי בקול חביב ובהמון טאקט, שאם הייתי מגיע בעוד רבע שעה עשרים דקות הוא היה ניגש אלי רק כדי לאשר את מותי.

הייתי כבר מאוד מעורפל חושים ולא לגמרי בטוח שחלק מהדברים שאני מתאר אכן התרחשו באמת ולא היו איזו הזיה חולפת, אבל הסוסים הלבנים שעלו השמימה במצפה הימים, אני בטוח שהיו אמיתיים לחלוטין.

בשלב הזה חטפתי סדרה של זריקות וגלגלו אותי לאיזשהו חדר. שכבתי שב כשבכלל לא ברור לי עד הסוף אם אני חי או מת. מעת לעת הגיעה אחות והזריקה משהו לשקית האינפוזיה והפליגה לדרכה כשהיא מרחפת על עננים וורודים.

בשעה שלוש בבוקר, כך נדמה לי, היא הגיעה שוב נעצה מזרק והסתלקה לבלי שוב. כמה דקות לאחר מכן החל כל הצד הימני שלי לעלות באש. צרחתי מבהלה וכאבים "אחות אחות" ואין אחות. כעבור כמה דקות של שריפה גדולה וצעקות, נזכרתי בכפתור המצוקה שהשתלשל לצד המיטה, לפתתי אותו בייאוש ולחצתי בכל כוחותיי על הבאזר ואיש לא הגיע להושיע. בשלב הזה הבעירה החלה כבר להתפשט לאזורים אחרים בגוף. מבוהל התיישבתי ותוך שנייה התרסקתי על הרצפה נופל בחינניות יחד עם העמוד של האינפוזיה וצורח "אחות אחות". שום אחות לא הופיעה.

ועכשיו אני מגיע לפשפשים באדרת השיער של שומר הסף.

באותו הרגע נשאתי עיני וראיתי במרחק כמו מבעד לטלסקופ הפוך את הכיור הלבן שבחדר, וגם שמתי לב שהברזים שלו מנצנצים אלי כקורצים, וידעתי באופן נחרץ ביותר שאם אפתח ואסגור את ברזי הכיור האחות תבוא.

זחלתי לכיור גורר איתי את עמוד האינפוזיה, התרוממתי במאמץ רב כשאני מושך את גופי המיוסר באמצעות הכיסא עד שהגעתי לברזים, ובמשך שעה ארוכה פתחתי וסגרתי את הברזים עד שלבסוף כנראה איבדתי את ההכרה לגמרי.

לא יודע כמה זמן עבר. אבל כעבור זמן מצאתי עצמי שוכב במיטה ומעלי ניצבת אחות סמוקה מכעס וכשהיא מנופפת מעלי באגרופה צרחה "מה לעזאזל חשבת לעצמך, לעמוד ככה ולפתוח ולסגור ברזים בשלוש בבוקר". הסברתי לה בקול חלוש מה אירע והיא נפנפה בידה בבוז ואמרה משהו כמו "אה כן אני יודעת שיש מעט מאוד אנשים שזאת התגובה שלהם לזריקה הזאת" והלכה לה.

אבל מאותו הרגע אני מבין למה התכוון פרנץ קפקא כאשר כתב על הפשפשים באדרת השיער של שומר הסף. והוא בכלל לא היה מאושפז אפילו פעם אחת בבית קברות צפת.

פצ'אות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

בשבת שעברה פחדתי שאמצא עצמי יושבת לבד תחת עץ החרוב שמאחורי בית בלונד. אך לשמחתי הרבה כבר בשעה 16:00 הגיעה בצהלה גדולה קבוצת ילדים שהתיישבו סביב לשולחנות והחלו מיד לבנות בית לגמדים בהתלהבות גדולה. לאחר מכן הגיעו עוד ועוד ילדים והשמחה הייתה גדולה. מישוה בנה נדנדות קטנות והוסיף סולם לגמדים. כמה בנו בתים קטנים לגמדים עד שהעץ העצום כוסה כולו בבתיים וגמדים.

גם הורים הצטרפו ופיסלו גמדי חימר קטנים. והוסיפו גם תיבות לאוצרות של הגמדים. ומעכשיו כל מי שרוצה לבוא ולבקר בכפר הגמדים מוזמן לבוא ואפשר להוסיף ולהמשיך ולבנות. ולמי שיש ערסל מוזמן לתלות אותו על החרוב, או להביא שולחן וכסאות לילדים שיהיו שם באופן קבוע. אפשר להוסיף שבילים חדשים מתחת לעץ הקסום הזה. בקיצור פינת החמד החדשה שמאחורי בית בלונד קוראת לכם ומזמינה אתכם לבוא ולבקר.

כמו שכבר כתבתי בשבוע שעבר. ביום שלישי הבא 5.6 בשעה 20:00 יתקיים ערב חברתי עם טומי עמית שיספר לנו בלוויית שקופיות סיפורים מרתקים על שנת החופש שלו שבילה בהוואי לפני הרבה שנים. ועל הרי הגעש שלמד וחקר. ועוד הרפתקאות טומי ככל שהזמן יספיק. תעשו הכל לא להחמיץ את המפגש הזה. שמעתי חלק מהסיפורים והם מרתקים ביותר.

פינה חדשה נוצרה בלב הקיבוץ. "העולם הקטן" שמה. זהו בעצם עולם של קוביות, בעלי -חיים, מכוניות, ועוד. כל אחד מוזמן לבוא ולבנות לעצמו עולם משלו ולשחק בו כמה שירצה.

בריכת השחיה נפתחת ביום שישי הקרוב 1.6 איזה כיף גדול!!! בכך אני מכריזים על ההתחלה האמיתית של הקיץ השנה. אני מתכוננת כבר להליכת הבוקר הקרירה והנעימה וגם הנכדים שלי ממש נרגשים וכבר לא יכולים לחכות שהבריכה כבר תיפתח. אנחנו מבקשות להודיע שנכון לעכשיו יש ביקוש של משפחות עם ילדים להמשיך ולפתוח את לב הקיבוץ במשך הקיץ. אנחנו מבינות את המתח שנוצר בין הבריכה ללב הקיבוץ אצל המשפחות ולכן אנחנו פונות למשפחות המעוניינות בפתיחת לב הקיבוץ לפנות אלינו ולתאם את הפתיחה כדי שזה יקרה ולא יישאר רק ברמת הצפייה. אז דברו איתנו...

לכל מי שמבקש/ת לפתור את בעיית האיכס שנוצר בפחי האשפה האורגנית יש לנו פיתרון בשבילם/. יש לנו בלב הקיבוץ שקיות מתכלות לאגירת האשפה

האורגנית בבית. כל המעוניינים מוזמנים לבוא ולקנות חבילת שקיות המכילה 50 שקיות במחיר של 26 ₪. כשהשקית מתמלאת הולכים לפח האשפה החום והגדול וזורקים את האשפה יחד עם השקית לתוכו. משם הוא ילך לקומפוסטר ומשם כבר יגיע כקומפוסט משובח אל גינתכם. עלו והצליחו.

באירופה יוצאים למאבק נגד הכלים החד פעמיים כדי להציל את העולם היפה והחד פעמי שלנו. גם אנחנו בלב הקיבוץ מצטרפים למאבק בכל לב ומשתדלים לא להשתמש בכלים חד פעמיים. נאספו אצלנו כבר הרבה כלים מקסימים ונאים, תרומה של הרבה משפחות שמסרו לנו את הכלים באהבה רבה מתוך ידיעה שבלב הקיבוץ יהיה בהם שימוש. לכן מי שיש לו סט כלים שהוא מעוניין להיפטר ממנו הוא מוזמן להביא אותו אלינו. ומי שמחפש סט כלים נאה מוזמן לבוא ללב הקיבוץ למצוא מה שימצא חן בעיניו ולקחת לביתו.

בתחרות של מועצה אזורית גליל עליון איזה קיבוץ מפריד יותר אשפה אורגנית מהאשפה הכללית לא זכינו השנה לצערנו. ישנן עדיין הרבה משפחות שזורקות הכל לאשפה הירוקה וחבל כי זה פוגע באוזון היקר לכולנו. אתם מוזמנים לבוא לרכוש שקיות מתכלות בלב הקיבוץ ולהתחיל לזרוק אשפה אורגנית בנפרד. כדור הארץ יודה לכם.

ביום שישי הקרוב 1.6 תתקיים בלב הקיבוץ סדנת "משפחה בטוחה". במשך ארבע שעות נלמד איך להציל את ילדינו, בחופש הגדול הקרב ובא, מכל מיני מקרים מסוכנים. בואו בהמוניכם, איציק וההורים ארגנו את הסדנה למענכם. הסדנה בחינם.

ואם כבר מדברים על בטיחות זה הזמן להזכיר שבעונה הזו הנחשים מתעוררים ויוצאים לחפש מזון ולפעמים פוגשים ברגל שדורכת עליהם בטעות. היו זהירים ובטוחים

ניפגש בלב הקיבוץ רחלי ומעין

הקיץ כאן: כך תיזהרו מנחשים

עמית קוטלר Y.net

הקיץ מעבר לפינה ואיתו גם העונה החמה של הנחשים שאתם עלולים לפגוש במסלולי הטיולים שלכם. אז מה עושים אם אתם מוכשים, איך להיזהר ואיך לא לעצבן את הנחשים? כל הפרטים לפניכם

אז מה עושים אם נחש הכיש אתכם ?

כהן מסביר כי חשוב מאוד לדעת מה סוג הנחש המכיש, שכן כך יוכלו אנשי השירותים הרפואיים לדעת איזה סיוע לתת לכם .

1. צלמו את הנחש

"בעידן הטלפונים הניידים עם המצלמות הכי פשוט לצלם את הנחש", הוא מסביר. אם לא צילמתם, רצוי לדעת לתאר את הנחש על פי צבע, גוונים וגודל, וכך ניתן יהיה לבדוק איזה סוג של הכשה חטפתם. הסכנה הגדולה ביותר בארץ נמצאת דווקא במרכז. "באזור זה, מדובר בצפע הארצישראלי הידוע לשמצה שמסתובב באזור מיושב. שאר הנחשים נמצאים באזורי הטיולים בדרום, בטבע."

2. לאט לאט

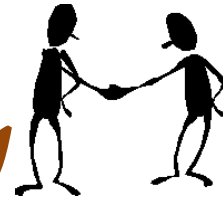
"הדבר החשוב ביותר בעת הכשה הוא להאט את קצב התפשטות הארס, שחודר על ידי שתי שיני הנחש למחזור הדם", אומר כהן. "מה שצריכים לעשות זה להאט את הפעילות שלנו. אין לרוץ, אין להשתולל, אין לשתות משקאות חמים או חריפים, אין לעשות חוסם עורקים. מה שצריך זה לשבת בצל ולהזעיק כמה שיותר דחוף עזרה". חשוב גם להיות עם השגחה, ולא לבד.

3. לכו אחורה

עוד ממליץ לוכד הנחשים לא לדרוך על שיחים וקוצים שאיננו יודעים מה מסתתר תחתם, וכן כמובן לא להפוך אבנים, שם תוכלו למצוא לא מעט פעמים את הנחשים המסוכנים. "אל תרדפו אחריהם והם לא ירדפו אחריכם", מבטיח כהן .

"כשיש היתקלות בנחש, ברגע שנעמוד ולא נעשה תנועות חדות לכיוון שלו ואפילו נלך בצעדים איטיים אחורה, נגרום לו לרדת מהכוננות בה הוא נמצא. זו לא חיית טרף שרודפת וטורפת בני אדם. היא פשוט מתגוננת ברגע שעוברים לידה או דורכים עליה, אבל ככה סתם הם לא רודפים."

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – הדס פורת

איך הגעתי לקיבוץ

בזכות בעלי, שיחיה. ברי כבר גר פה כשהכרנו, ועברתי לגור פה איתו. גרתי בעמק יזרעאל הרבה שנים (במקור אני מנתניה), ולקח לי רגע לקבל את ההחלטה לעבור לכאן.. אבל בסוף היא התקבלה מהר, התחלתי לעבוד בפתפותים ונכנסתי כאן לעניינים.

מה אני עושה בחיים

במקצועי אני קונדיטורית, ועובדת בתחום שנים רבות. המקום האחרון שעבדתי בו נסגר לפני מספר חודשים, ועכשיו אני עוזרת לברי בעלי במשרד האדריכלות שלו – התמודדות עם תחום עשייה חדש עבורי. אני גם לומדת במכון אדלר הדרכת הורים משולבת – פרטנית וקבוצתית, מסלול של שלוש שנים, וחוצץ מזה מכינה ומוכרת עוגות ודברי מאפה מכל הסוגים לפי הזמנה.

קרובי משפחה בקיבוץ

בעלי ברי, והילדים שחר (5 וחצי) ואיילה (שנה וחצי)

כמה מילים על הקיבוץ

זה מקום שהייתי רוצה לבנות בו את ביתי ולחיות בו. אני מאוד אוהבת את הקהילה והאנשים. יש משהו מהפנט בקהילה פה, מן תחושה כללית של קבלה, של נועם. כמובן שיש כל מיני מצבים כמו בכל מקום, אך באופן כללי, הרצון שלי לטעת כאן שורשים הוא בעיקר בגלל הקהילה.

משהו שאני רוצה לספר

אחד הדברים הטובים שעשיתי, ואני עדיין עושה לטובת עצמי בשנים האחרונות, זה ללכת ללמוד חשיבה הכרתית בשיטת ימימה. זהו תהליך של מודעות עצמית, עבודה עצמית והתבוננות, שהוא מאוד משמעותי. זו ההשקעה שלי ברווחה של עצמי מול עצמי, שמשפיעה בהמשך גם על עצמי מול שאר הסביבה שלי, הקרובה והגרעינית וגם הרחבה יותר.

אחד הדברים הכי מדהימים שגיליתי על עצמי בשנים האחרונות זה שגם אם אני מפחדת לעשות דברים חדשים, אני מוצאת את האומץ שבהתמודדות. ההבנה הזו הביאה לכך שעכשיו אני מכוונת את הזרקור על ההתמודדות ולא על החשש ועל הפחד.

ראיינה: מיכל

פתאום חשבתי על האנשים ברחוב שאנחנו לא מכירים וגם לא רואים.

האנשים השקופים

'אנחנו רואים אותם בכל יום. בדרך לאוטובוס, בכניסה לתחנת רכבת, בתור לקנות קפה, צומדים על המדרכה הסמוכה, סוחטים סמרטוט בכניסה לשירותים ציבוריים, מחלקים ציתון, גורפים עליים, מנקים שולחנות. האנשים השקופים, צומדים בפניות. יש להם מקום קבוע בסרט הנצח היום. כולנו חולפים על פניהם, אק מצטים כאחת רואים אותם. לא מרימים ראש, לא מפנים מבט, מחשיכים ללכת דרכם, דרך האנשים השקופים."

הביאה: שושנה ש.

קוראינו כותבים / דניאלה שיבי כותבת

שושנה יקרה מאוד,

לקח לי 10 ימים להשיב לקריאה המאוד מוצדקת שלך. או בעצם - 30 שנה... אבל לא מחקתי. רק חכיתי שיהיו לי כמה רגעי פנאי לכתוב. אצלי כתיבה לא באה באופן ספונטני ובקלות... היא דורשת סביבה שקטה כדי שאוכל להתרכז ולהקדיש מחשבה לכל מילה שעולה על המסך.

אז מטפלת יקרה - באמת... אבל באמת המון תודה! תודה על ההשקעה ללא לאות בעריכת העלון ועל שהחיייתם אותנו אחרי שנכנס לתרדמת זמנית. תודה על המילים שאת מכניסה בו מדי פעם שהן תמיד מעוררות חשיבה ועניין רב. הבחירות שלך נפלאות! ותודה שאת ודוד מקפידים להמשיך ולשתף אותנו ולתת לנו פתח להצצה אל המקום החי והתוסס שהיה הילדות וההתבגרות שלנו. החיים מלאים הפתעות ולוקחים אותנו למקומות שלא חזינו. אבל העבר נשאר שם וחשוב ונעים לשמור אותו ברקע איכשהו. והנה עוד הברקה שלך - הפנייה האישית אלינו להשמיע את קולנו. מעולם לא חשבתי שהכוחות האלה שמאחורי העלון מעוניינים בדעתינו או אפילו זוכרים מי אנחנו. כל הכבוד על היוזמה שהסתכמה בכמה שורות מנערות ומחממות לב.

עד כאן הנימה האישית ועכשיו לביקורת הספרותית (-); מסלול חיי הפך אותי לשותפה בשתי קהילות של ישובים במשגב. גם בהן, כמו כפר הנשיא, מתקיימת תקשורת באינטרנט (לא עלון מודפס כמובן). אבל התקשורת מסתכמת בהודעות על אירוע כזה או אחר, על הפסקות מים, על פריצות לבתים וכשיש משהו בעל תוכן - זה בדרך כלל סוגיה שמסעירה את הקהילה ומתחיל להתנהל וויכוח (לא תמיד נקי) מעל גבי העלון. אבל העלון של כפר הנשיא אחר. הוא מספר מה היה, הוא מעלה זכרונות ומחשבות, הוא מציג את אני הקהילה (ולא רק בהספדים אלא עוד הרבה קודם - יוזמה קסומה!!), הוא מנגיש לקוראים ספרות ושירה איכותיים שמישהו כתב או בחר בטוב טעם. מה אני אגיד - אין, אין עוד עלון כזה! או לפחות אני לא פגשתי אחד כזה. שבאמת מושקעים בו חשיבה וזמן. ואני מאמינה שזה בעיקר בזכותך.

תודה!
תבורכי!

דניאלה שיבי (רחמני)

משולחן העורכת

שיטת קונמרי להיפטר ממיותר

בחורה יפנית מתוקה בשם מרי קונדו הגתה שיטה לשחרר אנרגיות מיותרות ומזיקות באופן שיטתי וסופי - לא עוד ערימות של חפצים, ספרים, בגדים ומזכרות שהבית שלנו והראש שלנו מלאים בהם, אלא סביבה מלאת חיות ומעוררת שמחה. שיטתה נקראת קונמרי ועיקריה הם שלושה:

1. הסידור נעשה פעם אחת בלבד, בזמן שהוקצב מראש וזה לתמיד! כל מה שיבוא אחרי הסידור הזה יעבור את המסננת של העיקרון השלישי שמיד יוזכר.
 2. מסדרים לפי קטיגוריות ולא לפי מיקום בבית. אוספים לערימות גדולות ובסדר הזה: בגדים, ספרים, מסמכים, שונות ומזכרות. עוברים פריט פריט ושואלים לא אם הוא מיותר אלא השאלה המרכזית בעיקרון
 3. האם הדבר הזה מעורר בי שמחה? ממששים את הדבר בידיים, ופונים ללב - האם זה מביא לי אושר? אם כן, משאירים. אם לא - הוא יוצא מחיינו ללא שוב.
- סדר הדברים חשוב - מהקל אל הכבד - מכיוון שכל מה שאנחנו מייחסים לו ערך סנטימנטלי כמו הכד שהיה שייך לסבתי האהובה או מחברות בית הספר של אבא שלי, מהם קשה יותר להיפרד. אך אחרי שעוברים את האימון הרגשי עם ספרים ובגדים, הופכים יותר מיומנים בחיבור ללב.
- מרי טוענת שלקוחותיה מדווחים על שיפור מידי בחייהם - מציאת זוגיות חדשה, התחלת עסק עצמאי ודברים שנהגו לדחות במשך שנים כמו כתיבת ספר או בניית בית לפתע הפכו קלים ופשוטים לביצוע. האנרגיה שאגרנו בתוך החפצים המיותרים בביתנו שלא רק שלא הביאו לנו שמחה אלא ממש חיבלו בזרימת אנרגיית החיים שלנו - משתחררת לדברים החשובים באמת. את ספרה אפשר לשמוע ביוטיוב **The Magic of Tidying up** ואם אי אפשר להקדיש לכך כמה שעות, את עיקרי הדברים אפשר לשמוע בהרצאה שלה ב-TED.
- מלאכה סינפטית שבועית:** נסו לקבוע זמן שבו תיפטרו מכל מה שמיותר בביתכם. היתרונות עצומים.

אני לא רוצה לחיות בליבם של אנשים, אני רוצה לחיות בדירה שלי
וודי אלן

